

Κυριακή 24η Ὀκτωβρίου 2021

Κυριακή ΣΤ' Λουκᾶ

(Λκ. η' 27 – 39)

*«Ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πό-
λεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν,
καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο» (Λκ. η' 27).*

Καθώς τό ἱερό κείμενο μᾶς περιγράφει τήν προσωπικότητα τοῦ δαιμονισμένου στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, μᾶς δίνει ἕνα χαρακτηριστικό τῆς προσωπικότητάς του, στό ὁποῖο ἀξίζει νά σταθοῦμε καί νά κάνουμε μερικές σκέψεις.

Τό πρῶτο γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου πού τελεῖ κάτω ἀπό τή δαιμονική κατάληψη εἶναι ἡ γυμνότητα. Ὅπως λέει τό ἱερό κείμενο, ὁ δαι-

μονισμένος «ίματισμόν οὐκ ἐνεδιδύσκετο». Ἡ γυμνότητα παρουσιάζεται ἀπό τόν εὐαγγελιστή ὡς καρπός τῆς διαβολικῆς πανουργίας ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. Παρότι ὁ ἄνθρωπος βγῆκε γυμνός ἀπό τά χέρια τοῦ Δημιουργοῦ καί παρότι γυμνός ἐξέρχεται ἀπό τή μήτρα τῆς μάνας του, ἐντούτοις ἡ ἔλλειψη τῶν ρούχων δέν τιμάει τόν ἄνθρωπο.

Ἡ γυμνότητα εἶναι μία κατάσταση ντροπῆς, τήν ὁποία βίωσαν πρῶτοι οἱ πρωτόπλαστοι μετά τήν πτώση. Τά ροῦχα δέν εἶναι ἀνθρώπινη ἐφεύρεση. Εἶναι δῶρο πού τό χάρισε ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο ὡς ἐφόδιο, γιά νά ἀντέξει τή φτώχεια τῆς γύμνιας ἔξω ἀπό τήν Ἔδεμ. Οἱ δερμάτινοι χιτῶνες, μέ τούς ὁποίους ἔντυσε ὁ Κύριος τούς ἀμετανόητους πρωτοπλάστους, εἶναι ὅλα τά χαρίσματα καί τά ἐφόδια μέ τά ὁποῖα ντύθηκαν οἱ ἄνθρωποι, προκειμένου νά ξαναβροῦν τό δρόμο τῆς

ἐπιστροφῆς καί τῆς υἰοθεσίας. Τά ὑλικά ροῦχα δέν προφυλάσσουν μόνον ἀπό τίς καιρικές συνθήκες. Εἶναι ταυτόχρονα προϊόντα τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ, εἰκόνες τῆς ἐσωτερικῆς κατάστασης τοῦ ἀνθρώπου, δείγματα τοῦ θρησκευτικοῦ του προσανατολισμοῦ, βαρόμετρο τῆς ἠθικῆς του ὠριμότητας. Ἡ ἔλλειψη τῶν ρούχων δέν εἶναι ἐπικίνδυνη μόνο γιά τήν προστασία τοῦ σώματος. Εἶναι ἀπόδειξη ἐσωτερικῆς πενίας καί ἀληθινῆς ἀμετανοησίας. Ἡ ἀποστροφή πρὸς τά ροῦχα εἶναι ἔνδειξη ἀποστροφῆς πρὸς τό Θεό, δείγμα μεγάλης αὐταρέσκειας καί αὐτάρκειας καί, ὡς ἐκ τούτου, δείγμα πνευματικῆς παρακμῆς. Ὁ διάβολος ἀπογυμνώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τά ροῦχα, γιά νά δείξει ὅτι τόν ἀπογύμνωσε ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Σήμερα, πού οἱ ἄνθρωποι πετοῦν εὐκόλα τά ροῦχα τους καί χωρίς συστολή γυμνώνο-

νται, τό κάνουν έπειδή μέσα τους έχουν εγκαταλείψει τό Θεό. Όποιος αποστρέφεται τό Θεό και αποκόπτεται από τήν παρουσία Του, απογυμνώνει τήν ψυχή του από τήν πατρική περιουσία και δέν τυλίγει τό σῶμα του μέ ροῦχα, διότι θεωρεῖ ότι εἶναι αυτόνομος, ότι τοῦ ἀνήκει ἡ ὕπαρξή του και ότι δέν χρειάζεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ νά καθορίζει τίς ἐπιλογές του. Ἡ γυμνότητα δέν εἶναι ἀνηθικότητα. Εἶναι ὑπαρξιακή ἀσθένεια. Εἶναι σύμπτωμα τῆς μεγάλης ἀρρώστιας πού ὀνομάζεται ἀπουσία Θεοῦ. Τά ροῦχα δέν καλύπτουν τήν ντροπή τοῦ γυμνοῦ σώματος. Καλύπτουν τόν ἄνθρωπο μέ ταπείνωση και ἀρετή και τόν βοηθοῦν στήν ἐπανεύρεση τοῦ Θεοῦ και στήν ἐπανένωση μαζί Του.

Ό ὀρθόδοξος πιστός, ὅταν βαπτίζεται, φοράει ὡς ροῦχο τό Χριστό. Όταν κοινωνάει τῶν ἀχράντων μυστηρίων, φοράει τά καλά και

ἐπίσημα ροῦχα τῆς μετανοίας, τῆς ταπείνωσης καί τοῦ θεϊκοῦ ἔρωτα. Ὄταν λούζεται τήν ἄκτιστη χάρη τῆς ἱερωσύνης, φοράει τά ἄμφια, πού εἶναι μικρές ἀναλαμπές τοῦ Παραδείσου. Ὁ Χριστός, ὅταν μεταμορφώθηκε, λευκάνθηκαν τά ροῦχα Του σάν τό φῶς. Ὄταν σταυρώθηκε, ἀπογυμνώθηκε, γιά νά ἀγγίξει τήν ἄκρα ταπείνωση καί τόν ἀπώτατο ἐξευτελισμό. Στή δόξα τοῦ Παραδείσου οἱ σεσωσμένοι θά εἶναι ντυμένοι μέ τά πάλλευκα, ὀλόλαμπρα ροῦχα τῆς θεογνωσίας.

Στή χαμερπή πραγματικότητά μας ἄς προσέχουμε τήν εὐκολία μέ τήν ὁποία ξεγυμνωνόμαστε. Δέν κινδυνεύουμε νά πέσουμε στήν ἀνηθικότητα. Κινδυνεύουμε νά πέσουμε στήν ἔπαρση, στήν ἀποξένωση ἀπό τό Θεό, στήν ἐπικίνδυνη αὐτάρκεια τοῦ προσώπου μας, στό μεγάλο ψέμα τῆς αὐτοδιαχείρισης. Ἡ γυμνότητα δέν εἶναι ἐπιστροφή στή φύση. Εἶ-

ναι ἐπιστροφή στήν πτώση. Γι' αὐτό τήν ἀγαπάει καί τήν ἐμπνέει ὁ διάβολος. Ἄς ντυνόμαστε καθημερινά μέ τό ἔνδυμα τῆς προσευχῆς καί μέ τά ἀκριβὰ κοσμήματα τῆς ἀρετῆς εἰς τρόπον ὥστε νά χαιρόμαστε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τόν ὠραῖο χιτώνα τῆς θείας Του χάριτος ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.